

FOLK OG LAND

NR. 26 — 13. ÅRGANG

LØRDAG 31. OKTOBER 1964

LØSSALG 1 krone

Hors de Combat:

FRA KULTURFRONTEN

VII

NYDELIGE
NELLIKER

Det vakte adskillig oppsikt da pianisten Kjell Bækkelund i A.U.F.-bladet «Fritt slag» rettet et voldsomt angrep på partifelle Rolf Hofmo, der som bekjent er A.P.'s kroniske representant på kulturområdet.

Her var det pianisten som skjøt, og han skjøt med skarpt. «En fullstendig u-kunstnerisk herre» kalte Bækkelund partikameraten, og han tilføyet at Hofmo hadde en knusende mangel på forståelse av hva kunst er og at han er helt uegnet til å representere arbeiderbevegelsen i kulturelle institusjoner. Det var først og fremst hans stilling i Norsk Film A/S pianisten siktet til, selskapet som kommunale klåfingre har ødelagt til ugjenkjennelighet.

Hvis dette var ment som et oppgjør på partikammeret, så tok angriperen feil. Med fryd slo den borgerlige presse over hele landet stort opp hva «den glimrende pianist og farverige kulturkritiker» hadde skrevet.

Det ble øyensynlig oppfattet som en slags borgerlig seier.

Det er et syn som ikke er så lett å forstå, for ikke rettere enn vi kan se, finnes det ikke skygge av forskjell på A. P.-mannen Rolf Hofmo og f. eks. den såkalte Høyremann Rolf Stranger. En kunstner vi forleden snakket med mente endogså at den skade Hofmo hadde forårsaket var minimal i forhold til den lammende og ødeleggende virkning Stranger har øvet på kulturfronten, fremfor alt når det gjelder filmkunsten som herr kledeshandleren nærmest har eliminert. År etter år har denne herre fått boltre seg i kulturelle styrer og utvalg, og som en annen Attila har han lagt alt øde etter seg. Det er kjent nok at

statlige komité som bestemmer hva som skal filmes, nå med sin sikre sans for kulturelle oppgaver vil slippe løs på oss en norsk film med den betegnende tittel «Nydelige nelliher». Ville det ikke være en idé å avbilde på filmplakatene herrene Stranger og Hofmo? Eller kanskje de statlige filmoverkikkadører har forbeholdt denne ære for seg selv?

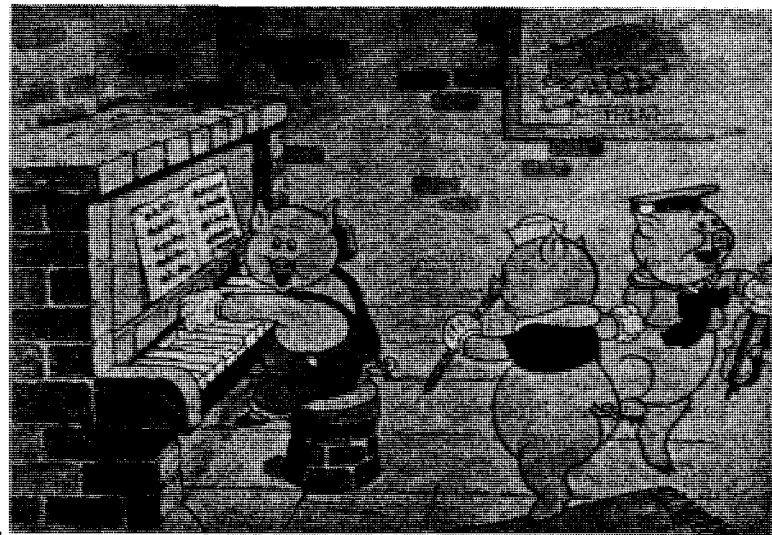
Pianistens skudd mot partifellen blir ganske sikkert et bomskudd.

For endel år siden var det en mann som laget oppvisning ved å henge under et fly i et overskåret tau som var limt sammen med et nytt slags vidunderlim. Det samme limet bruker øyensynlig Stranger og Hofmo og de andre kommunale kunstnelliher. Det ser ialfall ut til at deres bakdeler er limt fast til taburettene i alle mulige komitéer og utvalg som har til oppdrag å overvåke og fremme(!) kunsten i Norge.

Vår avdøde uvenn Axel Kielland hadde enkelte avgjort lyse øyeblikker. Et av dem var utvilsomt da han i de mest energiske ordelag forlangte at nå måtte det endelig en gang for alle bli slutt på Hofmo og Strangers redselsherredømme innen kunsten.

Det er en vanvittig utglidning at kunst og kunstnere skal være avhengig av den slags folk. Ser man da ikke hvor det bærer hen? Det er kunstroboter disse kommunale herrer ønsker å ale frem,

Forts. side 6

Skylt ikke på pianisten!

Spania bygger på
fremtiden

Slik ser Otto Skorzeny det

Interessen omkring forholdene i Spania er stadig levende, så vi regner med at våre lesere vil ha glede av etterfølgende artikkel av Otto Skorzeny, hentet i det tyske ukeblad DEUTSCHE WOCHENZEITUNG:

Munos Grandes

Ikke bare i det økonomiske liv i Spania, men også i den spanske politikk er 25 år etter forsvaret mot den kommunistiske krig en frisk vind umiskjennelig. Praktisk ble denne utvikling innledet for noen tid siden, da generalkaptein Munos Grandes, den første kommandør for «Den blå divisjon» i kamp mot Sovjetsamveldet, ble utnevnt til vicepresident og dermed til fast stedfortreder for statssjefen. Denne utnevnelse av den fremragende general betød på den ene side at han i tilfelle generalissimus Francos plutselige død tiltrer som hans etterfølger, og på den annen side at mange plikter, men også rettigheter som er tillagt Franco allerede idag er overdratt til general Munos Grandes. Da generalkapteinen trass i denne utnevnelse fortsatt har beholdt stillingen som generalstabssjef for det spanske forsvar, forener han i sine hender en maktfylde som ingen før ham har vært overdratt utenom Franco.

Dog tør den konservative stats reformer ikke være uttømt med utnevnelsen av Mundos Grandes. Det blir alminnelig antatt at det muligens om noen tid vil bli oppnevnt et kollegium på tre ministre som i tilfelle generalis-

simus Francos død skal føre regjeringsforretningene. Som sikkert gjelder det at stats-sjefen ved normalt forløp av den politiske utvikling mere og mere tenker på å innskrenke sin virksomhet til oppgaven som statsoverhode, noe som vil nødvendiggjøre utnevnelsen av en regjerings-sjef da Franco hittil har varetatt begge embeter.

Som i øverste statsledelse er det også inntrådt vesentlige endringer i kabinettet. Særlig oppmerksomhet fortjener herunder på den ene side industriministeriet og på den annen side ministeriet for informasjon og turistvesen. Industriministeren har besatt alle stillinger i sitt departement påny med unge krefter, som kommer fra industrien og derfor er langt mere forbundet med landets økonomi enn de tidligere embetsmenn. De spanske industrikretser har hilst denne utvikling med stor glede, idet de nye generaldirektører i industriministeriet fra deres praktiske erfaring meget bedre enn noen annen kan bedømme hva som er nødvendig og viktig for den spanske industri.

Monarki uten konge.

I utlandet blir det i den senere tid skrevet mere om monarkiet i Spania enn man merker i landet selv. Åpen-

Forts. side 6

Franco

Krustsjov er av adelig blod

SKRIVER ET ENGELSK BLAD SOM BRINGER EN
DRAMATISK SLEKTSTAVLE OG SLEKTHISTORIE

Salomes dans (National-Zeitung)

Når Nikita Krustsjov nå forlater scenen i Sovjetsamveldet, kan det vel ha sin interesse å gjengi hva en britisk avis i sin tid skrev om den samme Krustsjovs forfedre. Vi gjengir:

«Historien om forfedrene til den nuværende røde tsar er parallell med og nesten like gammel som historien om landet selv. For Krustsjov er trass i sine proletære krav av adelig herkomst. Hans familie har svevet rundt den moskovitiske trone i hundrevis av år. Hans forfedre figurerte i komplotter mot tsarene, tronraninger, opprør og hoffintriger i generasjoner. De ble torturert, henrettet og landsforvist til Sibir under sin uavlatelige kamp om tronen. Nu endelig oppnådde en Krustsjov å sitte på tsarens trone i all fall midlertidig.

For å klarlegge hvor Krustsjovene kom fra og hvem de er, kommer her en kort, rystende historie om familien:

IVAN IVANOVITSJ KRUST-SJOV (1493), en rik bøhmisk ridder fra Khrustov i Tsjekkoslovakia, ble engasjert i 1493 til å modernisere den russiske hær. IVAN III gjorde ham til bojar og gav ham utstrakte landbesiddelser i nærheten av Tula.

PETER IVANOVITSJ KRUSTSJOV (ca. 1520), den eldste av 8 brødre. Hans yngste bror LUKA steg til stor innflytelse ved hoffet til IVAN IV — «den skrekkelige». Senere falt han i unåde, ble kokt i olje og kroppen brukt til å fore hundene med.

LUKA KASARIN PETROVITSJ KRUSTSJOV (-1586). Detaljer om hans liv er ikke kjent.

IVAN LUKITSJ KRUSTSJOV (-1629) ervervet utstrakte landbesiddelser og steg til minister ved det keiserlige hoff. Hans eldre bror PETER (†1605), sjef for et kosakkregiment, fant sin

død på skafottet for å ha samarbeidet med en tronpretendent.

LUKA IVANOVITSJ KRUST-SJOV (ca. 1650) en adelsmann ved tsar Alexanders hoff hjalp til å knuse et kosakkopprør i 1651.

IVAN LUKISJ KRUSTSJOV (ca. 1700) opptret ved hoffet i 1703. Hans fetter FEODOROVITSJ Krustsjov knuste et komplot mot tsar Peter i 1689.

NIKIFOR IVANOVITSJ KRUSTSJOV (ca. 1730) steg til generals grad. Hans tremenning ANDREY FEODOROVITSJ (1691-1740) studerte vitenskap utenlands, ble sjef for den sibiriske minevirksomhet i 1734. Han ble halshugget for å ha vært med på komplottet mot tsarina Anna Ivanovas favoritt. Andreys bror PETER (1704-ca. 1760) ble forvist til Sibir for forsøk på å styrte Katharina II. Han unnslapp fra Sibir, var offiser ved Ludvig XV's garde i Versailles og vendte tilslutt tilbake til Russland.

KIRILL NIKOFORITSJ KRUSTSJOV (1752-) ble generalmajor i 1773.

IVAN KIRILLOVITSJ KRUSTSJOV (1763-1810) var viseguvernør i Perm og tsarens rådgiver.

PETER IVANOVITSJ KRUST-SJOV (1803-1850). Ingen detaljer kjent.

NIKOLAI PETROVITSJ KRUSTSJOV (1839-1906), den yngste av fire brødre hadde en høy stilling ved hoffet. Hans eldste bror IVAN PETROVITSJ utvandret til Tyskland hvor hans etterkommere fremdeles lever.

SERGEJ NIKOLJEVITSJ KRUSTSJOV (1872-?) hadde en ansvarsfull stilling i tsarens innenriksministerium. Han sympatiserte med sosialistiske reformer, noe som kostet ham hans stilling og tsarens gunst. Han ble forvist til sine omfattende landbesiddelser ved Kalinovka.

NIKITA SERGEJVITSJ KRUSTSJOV (1894-), født i Kalinovka. Med ham opphørte Krustsjovene å sveve rundt tronen, de kom på den, så lenge det varte.

«Rettsoppgjøret»

«Det kan sikkert med like stor rett hevdes at oppgjøret ble for mildt som det kan hevdes at det ble for strengt» skrev det store «Vi» som styrer Verdens Gang. Ordene er ikke bare en trussel til dem som i seiersrusen ble kalt rotter, røvere, åndssvake, bunnfall og andre språkblomster fra djevelens flora og som ble dømt «strengt, men retferdig». De er også en advarsel til dem som slapp unna om å holde seg i ro, for det er «Vi» som har makten og æren om ikke i evigheten så dog nå og i overskuelig fremtid.

Som barn lærte vi at de som har tatt fa'n på ryggen må bære ham fram. Det er en tung bær. Fengsler og sykehus fylles, salget av smertestillende og nerveberoligende midler stiger og barna går på ville veger.

«Se nu spirer jer sæd. I undres og vet hverken ut eller inn» skrev vår store landsmann etter en av de uhyggelige begivenheter som aldri kan glemmes.

«Bartholomæusnatten er det mørkeste punkt i Frankrikes historie, natten til 9. mai er det mørkeste punkt i Norges historie» sa en eldre fange til en ung forhørsdommer. Den unge mann smilte. «Vel», sa den eldre: «Den gang skjøt en konge som senere ble sinnsyk på sitt eget folk. Nå ble det kanskje ikke drept så mange, men for en hederlig mann er æren mer verd enn livet».

Den unge dommer ble alvorlig, skrev ned fangens forklaring og leste så høyt hva han hadde skrevet. «Dette skulle man tro var skrevet av min forsvarer og måtte konkludere med friinnelse», sa fangen, «men istedet er det en skjerpelse av siktelsen. Første gang var jeg siktet etter landssvikanordningen, nå etter § 86». — «Det er bare pro forma» sa dommeren. «Vi håper når valget er over skal det bli en ordning». Det ble ingen ordning, for hundre tusen av landets beste kvinner og menn var fratatt sin stemmerett.

Det kunne heller ikke bli noen ordning. Så lenge de som av kongernes konge har fått i oppdrag å preke kjærlighetens evangelium forsømmer sin oppgave og doserer hevn og hat føres folket vill.

Helt siden 1252 har kirken anerkjent tortur. Jernjornfruen var neppe Kristusinspirert og neppe heller den fryd folket følte ved å se kjettere brennes levende. De sterke i troen mente en av de største gleder for de salige i himlen var å se de fordømte vri seg i helvedes flammer. Det synes som den-

FOLK OG LAND i 1965

Vi må appellere til våre lesere og venner om å gjøre en absolutt nødvendig ekstra innsats

Så står vi foran et nytt avisår igjen, FOLK OG LAND's 14. årgang. Vi legger i dag ved avisen en giroblankett som vi ber våre lesere og venner gjøre bruk av så snart de kan. I den forbindelse vil vi imidlertid gjerne gjøre oppmerksom på følgende:

Det er ikke lett å holde en publikasjon som vår gående i disse tider da avis døden herjer overalt og de ensrettede storviser mere og mere overtar. Bedre skal det heller ikke bli når regjeringen nå foreslår økning av bladportoen og omsetningsavgift i all fall på løssalget.

Vi må altså gjøre regning med enda vanskeligere tider fremover og som en liten sikringsforanstaltning har vi måttet øke minimumsprisen for bladet til kr. 40,— pr. år. Men dette er naturligvis på ingen måte tilstrekkelig, så meget mere som jo storparten av våre abonnenter har betalt minst så meget også inneværende år. Vi er nå som i alle tidligere år avhengig av at de av våre abonnenter som overhodet er i stand til det ikke nøyer seg med å betale minimumsprisen.

Vi skrev ifjor at abonnentene måtte se saken slik at den virkelige abonnementspris var kr. 50,— pr. år og at den nominelle

ne and lever videre i vår tid. Ved å dynte løgn på løgn og fortie sannheten har hatets fanebærere ført folket vill så det ikke er seg selv mektig.

Verdens fyrste har vist sin makt i all sin velde og skremt menneskebarna bort fra Guds vei inn i bombesikre huler og alle slags tilfluktsrom. Hvor lenge skal denne uverdige tilstand vedvare? Venter de kristne bare på Gud og den store Dommens dag? De vil vente forgeses, men en stille natt kreves din sjel av deg. Kan du da stå til ansvar for dine tanker, ord og gjerninger?

R.

pris på kr. 36,— var satt av hensyn til dem hvis økonomiske situasjon ikke tillot større utbetalinger. Vi tenkte da først og fremst på folk med en liten alderspensjon og studerende. Det samme gjelder naturligvis i enda høyere grad ved denne abonnementsfornyelse og vi må derfor inntrengende be våre abonnenter om å strekke seg så langt de kan når det gjelder å støtte opp om avisen. Det er faktisk dens eksistens i den nuværende form det gjelder, og ingen annen avis av samme art som FOLK OG LAND, som attpåtil er boikottet av annonsørene, kan holdes gående uten ekstra økonomisk hjelp.

Det er et interessant år vi går inn i med store omveltninger og forandringer rundt om i verden og med valg og politisk uro også i vårt eget land. Det ville være synd om «det annet syn», slik det er representert i vår avis i motsetning til i den ellers så ensrettede presse, ikke regelmessig skulle få anledning til å gjøre seg gjeldende!

Vi ber da om at våre abonnenter må benytte giroblanketten så snart som mulig og at de må vise forståelse for våre vanskeligheter i disse tider da alle utgifter stiger og stiger uten mulighet for de ordinære inntekter til å holde følge.

DAHLS SENSA- SJONS- BOK

«DER ER EN HAGE VED ALLE KORS» har vi fått ny forsendelse av fra forlaget og kan atter effektivt bestillinger. Prisen er kr. 22,— fritt tilsendt mot forskuddsbetaling, eller mot oppkrav med tillegg av porto og gebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Postboks 3214 — OSLO
Postgiro 1 64 50

Sannheten om Quisling

Den norsk-amerikanske professor Unstads studie over Quisling. — I Norsk oversettelse fra originalen i Susquehanna University Studies.

Pris kr. 9,—. Fritt tilsendt mot forskuddsbetaling - eller mot oppkrav med tillegg av porto og gebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Postboks 3214 - Oslo 4
Postgiro 164 50

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Europa og atombomben

Det har jo hendt litt av hvert ute i verden i den aller siste tid som understreker hva vi skrev i lederartiklen i nr. 24 om «Nye perspektiver». Krustsjov har ramlet av tronen, Kina har sprengt sin første atombombe og Labour vant i England.

Den rådende forvirring røper seg kanskje best gjennom de motstridende kommentarer til hendelsene. Mens MORGENBLADET tar dem til inntekt for en ytterligere underkastelse under Amerika, så finner ARBEIDERBLADET det på sin plass å true med en nedskjæring av forsvarsbudsjettet. Mens de norske partipolitikere forøvrig nærmest flykter enda lengere inn i det amerikanske fengsel, så rister kommunistene med FRIHETEN i spissen i sine lenker. Og som svar på den kinesiske atombombe vil det engelske Labour oppgi Englands.

Det er begrunnelsen for dette siste, ikke å ville «spre atombomben», vi skal se litt på i dag. Og da ikke bare ut fra det åpenbart absurde at Europa skulle gi avkall på den sikring atombomben er, mens statene i Asia og Afrika etterhvert anskaffer seg den, men ut fra rene europeiske fornuftsbetraktninger basert på USA's egen politikk.

Det er en forbrytelse hvis noen annen enn våre to stater lager atombomber for å sikre sin eksistens i en farlig verden, sier de to atommonopolister og slår seg på sine pansrede bryst i moralens navn. Og her hjemme sier man fremdeles smukt og endrektig amen til denne uforskammede frekkheten. For det skal vel falle vanskelig for noen å påstå at netopp de amerikanske gangsterpolitikere, med deres texashatter og valgsirkus, eller de røde blodhunder som stadig gjensidig eter hverandre, ut fra moralske betraktninger er mere skikket til å forvalte atombomber enn makthaverne i så å si noe annet land.

Vi tror vi kanskje i høyere grad enn noen annen har understreket at atombomben har umuliggjort krigen fordi en atomkrig vil virke ødeleggende både for den tapende og den seirende part. Men forutsetningen er naturligvis da at den får lov til å virke krigsavvergende i enhver konflikt. Og det får den ikke når to makter — som attpå til hver især trakter etter verdensherredømmet — har monopol på det som kan hindre krigen.

Det er rørende å se de anstrengelser disse to supermakter gjør for å hindre «spredning av atombomben» og den hjelp de får av både norske og britiske Labour-folk og andre som folder sine hender og takker Vårherre for at bomben ikke har falt i så uverdige hender som de europeiske staters. Men når alt kommer til alt: Har disse to atommonopolister hindret krig gjennom sin forvaltning av atombomben? Og har England og/eller Frankrike fremkalt den?

Ikke rettere enn vi ser, så har de to supermakter som to tjuer på et marked blitt enige om ikke å bruke atombomben — i all fall mot hverandre — i de konflikter de holder gående i kranglen om verdensherredømmet, og derfor har vi da også fått krigerske forviklinger som perler på en snor.

NATO ble i sin tid dannet for at USA skulle bruke sine atombomber til å hindre at deltagerstatene ble rammet av krig. Forutsetningen var at enhver aggresjon på et hvilket som helst sted skulle bli møtt med atombomber, og at Sovjetsamveldet skulle bli gjort dette utvetydig klart. Isteden har USA da situasjonen ble den at det selv — og ikke bare Europa — kunne bli rammet av russiske atombomber lansert som sin politikk ikke å bruke atombomber i «loka-

Visste De ikke —?

For at vi overhodet kunne dømmes måtte dette spørsmål stilles oss i de titusener rettsaler. En annen side av saken er: de tituseners neisvar.

Som en ytterligere bekrefteelse på at vårt neisvar var vel begrunnet, siteres et utsnitt fra boken «Marinens operasjoner fra baser i Storbritannia nr. V» 1. del utgitt ved Forsvarets Krigshistoriske Avdeling (Gyldendal norsk Forlag 1963):

«Høsten 1942 ble de små såkalte MTB båtene satt inn på Norges vestkyst for å ødelegge tyske skip eller norske om disse fraktet krigsviktige varer, samt legge ut miner. Resultatene var ikke oppsiktsvekkende, men båtene ble et kraftig irritasjonsmoment for tyskerne og bidro til å bestyrke dem i hans tro på at de allikevel planla en større invasjon av Norge. «It was part of our policy of strategic deception to do everything possible to encourage this obsession» (som det står i bokens fotnotis).

En av MTB båtene ble oppdaget og mannskapet tatt tilfange. De ble forhørt i Bergen 28. og 29. juli 1943. Admiral Schrader var meget oppsatt på å få fangene overlevert til det tyske sikkerhetspoliti. Han hadde flere

le konflikter» og dermed direkte invitert Sovjetsamveldet til nye eventyr.

Når det da samtidig i moralens navn reises truende innvendinger mot at andre stater skaffer seg privat dekning ved hjelp av egne atombomber, så bruker faktisk de nåværende atommakter sitt monopol ikke til å hindre krig, men til å legge forholdene tilrette for det som ut fra disse supermaktens synspunkt vel er en «lokal krig», men som for de rammede staters vedkommende — og det kan godt bli Norge — i sannhet kan være skjebnesvangert nok.

Efter vår mening er situasjonen nu blitt slik at de vesteuropeiske stater nettopp for å kunne hindre en krig må få sine egne atombomber. La gå med at de ikke kan konkurrere med de gamle superatommakter, men de kan i det minste hindre at disse makter — i all fall når det gjelder Europa — i ly av sitt monopol farefritt kan sette i gang sine «lokale kriger».

Forstyrret likevekt i atombalansen
(Deutsche Wochen-Zeitung)

Et sosialt oppgjør

I stortingsmøte den 22. januar 1952 uttalte Trond Hegna at rettsapparatet prinsipielt var innstilleet på å beskytte den enkelte person, og var av gode grunner mindre fortrolig med de prinisielle spørsmål som knytter seg til beskyttelsen av samfundet når dette krenkes og trues på livet. Landssvikeren hadde selv frivillig stillet seg utenfor samfundet og hadde da ingen rett. Han fikk det som samfundet fant å burde gi ham av nåde ut fra samfundsmessig hensiktsmessighet eller på grunn av personlige omstendigheter og forhold hos landssvikeren.

I samme møte uttalte Jacob Friis at det var gått for meget juristeri i rettsoppgjøret, og at det var viktigst å komme frem til et oppgjør og en opprydding med de sosiale fenomener som nazismen og NS representerte. En glemte altfor ofte at disse folk ikke bare var nasjonale forrædere, men at de også var sosiale forrædere og at de ble støttet i dette fra mange hold som ikke hadde kunnet rammes senere, men som i virkeligheten i høy grad var medskyldige. Hadde en alt i 1946 satt i gang en sosiologisk undersøkelse og analyse i flukt med den rent rettslige, hadde vi fått et helt annet og rik-

tigere bilde, som hadde vært til langt større nytte i fremtiden. Det var blitt et skarpt og beklagelig misforhold mellom dem som parolen om at hjulene måtte holdes i gang innledet samarbeidet med tyskerne, og de andre. De førstnevnte hadde sluppet merkelig lett i forhold til de vill-ledte og fortumlede unge mennesker som ikke hadde forutsetninger for å forstå hva NS og nazismen var for noe.

Den 22. januar 1952 ble det fra selveste Tingets talerstol slått fast at det her dreiet seg om et sosialt oppgjør, en nasjonal renselsesprosess, en fjernelse av farlig smitte, ikke et rettsoppgjør (juristeri).

Hegna vender seg til oss og sier at vi ingen rett har. Det er den gamle regel, de beseirede skal vandre under åket, d.v.s. de blir gjort til slaver. Friis har en videre horisont, han vender seg også mot de økonomiske forrædere, som han mener har sluppet for lett og billig. På kort sikt kanskje, men på langt sikt ble oppgjøret utgangspunktet for sosialiseringen av bedrifts- og næringslivet.

Jo, Friis hadde fullstendig rett, juristeriet i oppgjøret tildekket fullstendig dets realitet, nemlig at det var og er et sosialt oppgjør. For såvel den kapitalistiske som den kommunistiske verden var nasjonalsosialismen, med sitt krav om fellesnyttens fremfor egennytten, selve dødsfienden. Derfor måtte den utslettes og ble også utsløttet. Og i dag går det forente kapitalistiske og kommunistiske korstog mot øst, mot China og dets menn, også de setter fellesnyttens over alt.

telefonsamtaler med generaloberst Falkenhorst blant annet om fangene skulle ansees som soldater eller pirater. Resultatet av samtalene var, at de skulle bli betraktet som pirater efter ordre utstedt av den tyske overkommando OKW i henhold til Führerbefehl av 18. oktober 1942.

Forts. side 7

A. D.

Med frontkjemperne på østfronten

Små historier fortalt for FOLK OG LAND av legionær nr. 3761 Svendsen

12. SLAGET VED HESSELMANN.

Bak seg sleper to sanitets-soldater en såret bort.

«Hvor vil dere hen, her går det fremover!» — «Efter at Kaprolat er falt har ivanene omringet oss — vi kommer ikke ut lenger» svarer de. — «Og hvor nå?» ville Larsen Berg vite. «Der borte på den andre kanten er det en stor bunker. Der vil han krepere hvis dere ikke holder stillingen» ropte den ene sanitetssoldat til jegerne.

Påny og påny stormer russerne. Det går igjen mot kvelden og det er ingen pause å vente. «Folkevandringerne kunne ikke være verre! En slik masse har jeg aldri sett før».

Maskingeværet vibrerer under skuddene — serie på serie blir jaget ut. Russerne stormer og faller, men for hver som faller stormer det frem 2-3, ja 4-5 andre. Likene blir som en stokkevei gjennom myren, så tett ligger de stive skikkelser.

Plutselig reiser en nordmann seg der tilvenstre. Han skriker av full hals, det er fortvilelses- og smerteskrisk. Over hodet holder han to armstumper!

Larsen Berg blir distraheret fra sitt våpen et øyeblikk: «Han har ingen hender mere!» Blodet spruter frem med pulsslagene, det blir som to fontener. Blind av smerte løper den sårede rett inn i den russiske ild. Kroppen hans rykker sammen, så blir han liggende.

«Må vi krepere slik!» spør Dukken. — «Slikt sier man ikke, har du ingen dannelses!» kommer det tørt fra

Larsen Berg. — «Hvorledes det? Nå, det kan forresten være det samme. Nå er allting det samme».

Hva er det egentlig Dukken mener, det er slett ikke det samme på lenge ennu, tenker Larsen Berg og lar våpnet sitt hamre igjen. På pannen hans er det fine sveddråper.

Torbjørn opphever sikringen på en håndgranat. Han teller sekundene — kast. Mellom en gruppe fremstormende rødearmister detonerer den. «Du har fremdeles en i bandolæret ditt, hit med den», sier han til Larsen Berg. Denne griper til for å rekke ham den, da piper det i luften. Han kaster seg inn i nisjen til mg.-stillingen. En bombekastergranat detonerer på gravkanten. Han reiser seg opp. «Her Torbjørn er håndgranaten din!»

Han blir stående som stivnet. Det er ikke sant! Torbjørn er ikke mere. Overkroppen hans er ganske enkelt borte. Der ligger stålhelmen. Ikke en skramme. Larsen Berg kan ikke riktig fatte det. «Det gikk for fort for meg», sier han rolig hen for seg. Men plutselig tar temperamentet overhand. Han har fattet det uhyrlige og blir grepet av et ubendig hat mot fienden som stormer løs på ham og brøler «Hände hoch — Ruckie wjärch!»

«Ivanene har brutt gjennom derborte!» kommer det noe kvalt fra Dukken. Han kan ikke overvinne Torbjørns endeligt. Han må oppby hele sin viljekraft for ikke å hyle.

«Gruppe tilbake — følg efter i korte sprang!» brøler underoffiseren idet han snur seg og løper gjennom hylin-

gen og stønningen av grana-tene opp stillingens høyde-drag. Larsen Berg og Dukken efter ham. Pesende og sveddryppende når de igjen underoffiseren. Om halsen på dem henger de tilovers-blevne mg.bånd. «Mg.'et egner seg ikke for sprint, det er for tungt» presser Larsen Berg frem. Bak dem kjemper de sårede som ikke kan løpe vekk videre. «Vi holder stand til dere har forskanset dere påny!» roper de til kameratene.

Fra den andre siden av høyden kommer også små grupper, deriblant en håndfull kamerater som har slått seg gjennom fra Kaprolat. «Vi er de siste gjenlevende», mener en av dem. — «Så du noe til Uscha Fosse der-over?» ville Dukken vite. Han fortalte om Torstein, men visste intet om Fosse. Det ble ikke mere tid til underholdning, kampen gikk videre — i timevis.

Det tyske artilleri var forstummet, bare av og til kom noen nedslag, men langt fremme. «De er visst redde for å treffe oss», tenkte Dukken.

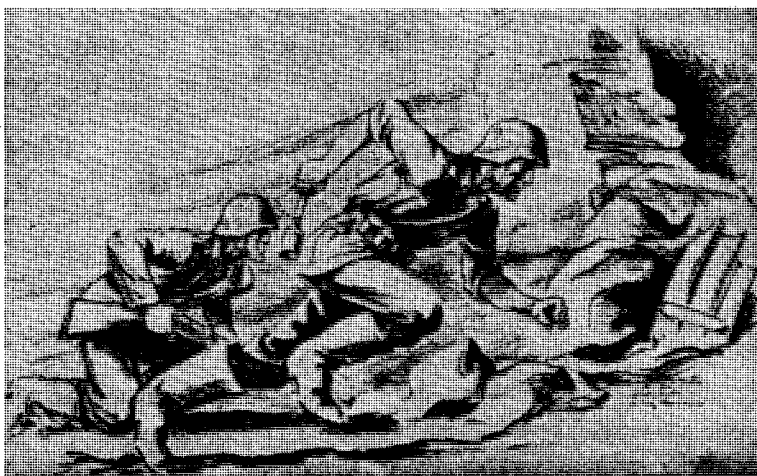
Fra en høytaler tordnet en stemme: «Nordmenn, overgi dere!» — «Vi svarer med sperreild!» ropte en junker som var kommet til. «Her oppe er det nok et ammunisjonslager. Hver mann tar så meget han kan bære!»

En velrettet ild holder ivanene i sjakk i enno noen timer. Men også her blir overmakten for stor. Russerne har bragt frem tunge bombekastere. Splintene svirrer gjennom luften og krever blodige ofre.

«Vi må videre — der oppe på toppen er siste høyde. Den vil vi forsvare til siste slutt!» sier Junkeren som har overtatt kommandoen.

Da Dukken løp videre så han at en av kameratene fra Kaprolat blir liggende. Uniformsjakken har mørke flekker. «Blod» farer det gjennom Dukken. Ennu holder han maskinpistolen i hånden.

Forts. side 8

Det Nya Testamentets historiska tillförlitlighet

EXEMPEL PÅ FÖRSÖK ATT TILLINTETGÖRE DEN.

Av kyrkoherde emer. V. VALLBERG

I. RIEGERS FÖRSÖK.

Vid slutet av förra århundradet sökte Rieger, en i forntidens språk lärd jude, att förklara berättelserna i N. T. såsom härledande sig från mysteriespelen. Så här lyder i korthet den populariserade formen, såsom jag funnit densamma: En jude vid namn Matteus hade funnit en samling texter från mysteriespelen och hade därav tillskapat en bok, som fått namnet «Matteus evangelium». Detta var grunden till kristendomen så som vi ha den i N. T. som tillkommit först på 300:talet, varvid dessa skådespel överförts till en tämligen okänd person vid namn Jesus. — Dessa förfalskningar har slukats på vissa håll och ha distribuerats t. o. m. inom teologiska kretsar på grund av den «vetenskapliga» formen — det finns troligtvis, inte en möjlighet att åstadkomma ett bedrägeri så grovt och otroligt att det inte blir anammat av en del människor.

II. KAUTSKYS FÖRSÖK.

I en tämligen stor bok, «Der Ursprung des Christentums» har marxismens teoretiske grundläggare, Kautsky, sökt att förklara kristendomen såsom en härledning från slavväsendet i Rom, varvid vissa berättelser omformats i anslutning till en obetydlig jude i Palestina, som blev dömd för upprorsförsök under Pontius Pilatus.

III. ANDRZEJ NIEMOJEWSKIS FÖRSÖK.

I ett stort bokverk, tysk uppl. «Gott Jesus», Huber's Verlag, München 1910, har förf., en polsk jude, sökt att förklara det Nya Testamentets ursprung såsom en samling astrologiska sagor från Orienten. Uttänkandet och utformningen av denna bok, 2 delar, har säkerligen kostat författaren årtal av ar-

bete, förmodligen ett spännande sådant. Hans största förnöjelse har dock troligen varit det, att boken lockat många, även «antisemiter», i snaran.

IV. RELIGIONSHISTORISKA FOLKBÖCKER.

Under början av detta århundrade utgavs i Tyskland, även i svensk översättning, förmodligen även på andra språk, en samling skrifter i mindre format och billigt pris, som alla voro uttryck för den exstrema bibelkritik, som hade gått fram genom det förra århundradet och in i detta. I vårt land skedde utgivningen på det judiska förlaget Chelius.

V. GEORG BRANDES FÖRSÖK.

Det kanske mest förtvivlade försöket att förstöra kristendomens historiska underlag i N. T. gjordes av den i Danmark uppväxte litteratören Georg Brandes, förgiftaren av den yngre litteratörvärlden i Norden under de sista årtiondena av förra århundradet. Denna sökte nämligen att konstruera bevis för att Jesus aldrig funnits till. Detsamma skal efter ved jag sett, läras i Sovjet.

VI. KURT BERNA m. fl. :-

JESUS NICHT AM KREUZ GESTORBEN. Huber Verlag, Stuttgart. En stor bok i förnämlig utstyrsel utan angivning av pris eller år (omkr. 1962). Denna bok grundar sig på undersökning av «svepeduken» i Turin, i vilken Jesus omedelbart efter nedtagningen från korset inlades. Denna erkänns och bevisas genom många bevis såsom äkta. Även beskrivningen i N. T. erkänns som in i detaljer autentisk, vilket förvånar, då på annat ställe påstås, att manus med N. T. finnas tidigast från 300:talet, vilket både här och eljes anföres för att få fram en hypotes om att N. T. först då blivit författat. Inför detta erkännande av N. T. faller emellertid både Brandes och andra försök till intet och — vid närmare granskning även detta. — På tillkomsten av denna bok har ett konsortium av judar utfört ett in i de yttersta detaljer på förhand utstuderat arbete, varför bokens tillkomst måste ha kostat oerhörda summor. Men avsikten med boken har tydligen ansetts värd all kostnad och allt arbete.

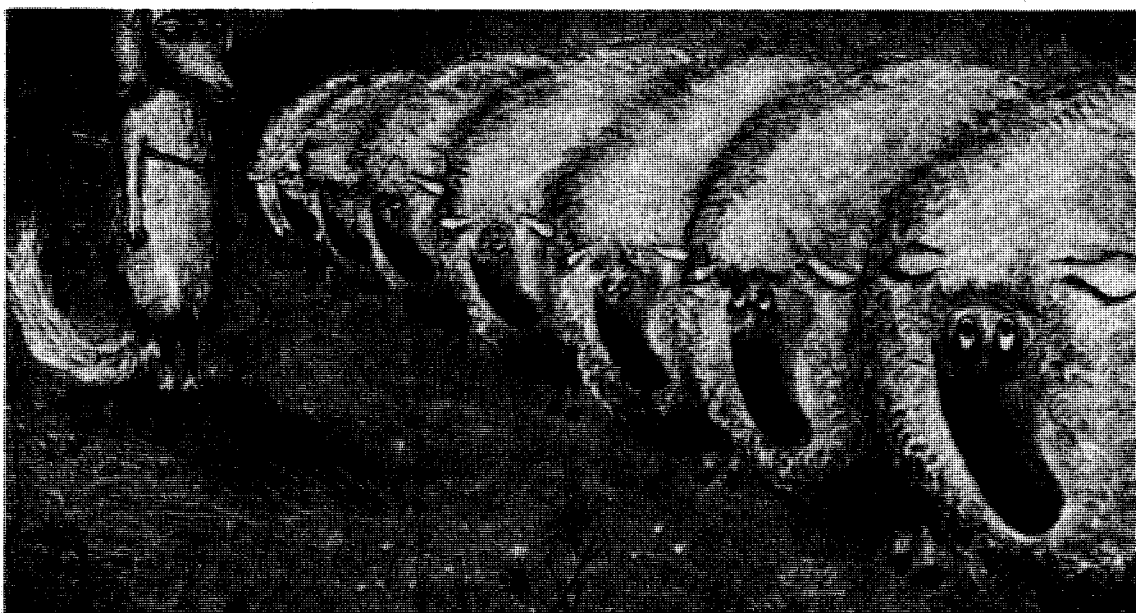
Genom vidlyftiga fotogra-

Forts. side 7

KONRAD SUNDLO:

FORAN VALGET I USA

GOLDWATERS NOMINASJON I DET RØDMENDE VESTEN

«A nation of sheep»

Da det republikanske parti nominerte Barry Goldwater til sin presidentkandidat, virket det som steinkast i den vestlige gåsedammen. Gjessene flakset opp og før til alle kanter, gakk — gakk — gakk, og i deres presse ble det snadret om at nominasjonen ikke bare vakte forundring, men også forferdelse.

Den stred nemlig mot tidsånden, mot den ånd som forlanger utglidning til venstre, altså i «fri» retning, den ånd som hater autoritet, disiplin og respekt for den enkelte, den ånd hvis skadelige innvirken på det amerikanske samfunn er skildret så gripende godt av den amerikanske forfatter Wilhelm J. Lederer i hans verdensberømte bok «The Ugly American» («Den stygge amerikaneren») der ble en bestseller om hvem kritikken sa: «Endelig har noen sagt det som må sies om vår utenrikspolitikk. Denne bok tar for seg kjennsgjerningene uten frykt. Og må bli lest uten frykt».

Den amerikanske forfatter behandler også USA's skandaløse utenrikspolitikk i

sin siste bok «A Nation of Sheep» («En nasjon av sauer») hvor han ikke nekter seg noe i retning av åpenhet, så kritikken engstelig spør:

«Er det sant at vi er en nasjon av godværs-borgere som bare tjener vårt land hvis vi får finansiell sikkerhet og luksus over alle grenser?»

«Er det sant at vi er en nasjon av dovendyr som forsøker å bestikke nøytrale nasjoner til å samarbeide med oss?»

«Er det sant at vi er et folk som er redd for å tale for et emne når utfallet er tvilsomt?»

«Er det sant at vi er en nasjon som på grunn av egen uvirksomhet har slått seg til ro med en selvtilfredshet som snart vil vise seg skjelesvanger?»

«Er det sant at vi en nasjon av sauer?»

Med sviende piskeslag ligger William J. Lederer ut etter sine landsmenn på grunn av deres sløvheter overfor regjeringens tåpeligheter og trekker frem i lyset skremmende sannheter om amerikanernes selvødeleggende politiske oppførsel. Grundig lastet med fakta — navn, data og steder — er «A Nation of Sheep» en rystende anklage mot den nasjonale amerikanske karakter hjemme og ute.

«Hver amerikaner skulle lese denne bok og lese den nu», skriver Pearls Buck.

Og Saturday Review konkluderer:

«Mr. Lederer er en modig korsfarer. Han er ikke bare en kritiker. Han er en kjemper og en lege. Han foreskriver. Han forteller hvorledes man skal få rettet på nasjonens uhyggelige uvitenhet og farlige nærsynthet!»

er. —

Nå man har lest hans bok, vet man også hvorfor USA's republikanere har nominert Barry Goldwater til presidentkandidat. De har nominert ham for å prøve å stanse utglidningen i USA og dermed også i den vestlige verden som nu sløvt, lykkelig, i samarbeidets, avvebnings, liberalitetens, demokratiets og broderskapets ånd er blitt så lyserødt at det ikke er lenge før det antar den riktige Moskva-røde farve. Det er ingen grunn for Sovjet til å gå til noen krig så lenge Vestens leder USA oppfører seg som den rene idiot. President Roosevelt var jo aktiv Sovjet-medhjelper og hans general Eisenhower førte som kjent krig etter politikernes anvisninger. Derfor stoppet han også sin fremrykning så betids at russerne kunne besette Prag, Berlin og Midt-Tyskland.

President Trumann atombombet Japan da det ikke var nødvendig, og hjalp derved Sovjet. Han hjalp verdenskommunismen enn mere ved å starte en tåpelig krig i Korea som kommunistene vant

Forts. side 6

Eller Goldwater?

HANS EGEDE NISSEN:

Konfeksjonsmonarkiet

Uttrykket er hentet fra «Dagbladet» 20. 8. 64 og ikke vår originalvare. Det gir et bilde av den forakt som våre radikale venstreorienterte kretser nærer for kongedømmet, som disse Moskvas trawelling fellows, de såkalte røde kapellaner, anser som en antikvititet og en levning fra middelalderen, med sitt kongeideal, kongen av Guds nåde med alle prerogativer og rettigheter, hvoriblant at den regjerende konge ikke kan lastes eller anklages.

Kongedømmet av Guds nåde er identisk med et mere eller mindre opplyst envælde eller for å si det like ut uten sukkerdragé, diktatur og totalitært styre.

Grundloven av 1814 instituerte på sett og vis et brudd med middelalderens kongsttanke, men i realiteten falt kongediktaturets siste skanse i Norge først i 1884 med dommen over Selmers regjering og innførelse av det innskrenkede monarki. Her råder etter sigende folket i valg gjennom sine målsmenn og av stortingets flertall fremgår da etter parlamentarismens uskrevne lover enhver sittende regjering.

Disse parlamentariske regjeringer har i praksis overtatt den utøvende makt i landet og dertil i sin helhet den bevilgende og dømmende makt, idet den opprinnelige mening med ideen parlamentarisk styre er blitt såre forvansket og destruert. Hva sa Johan Sverdrup i 1884? All makt samlet i denne sal (d.v.s stortingssalen)!

Så fikk vi istedetfor en regjerende fyrste av Guds nåde, en 8-10 småborgere, en i hvert departement, om de kan sies å være småkonger av Guds nåde når de er ateister og gudsfornektende, det får stå derhen.

I 1884 fikk vi altså konfeksjonsmonarkiet. Og det er kun skjedd to betydelige og skjelesvangre brudd på dette høyst innskrenkede monarkis eksistens og funksjon siden den tid.

Første gang skjedde det i 1905, da Englands mektige monark Edward VII avsatte unionskongen Oscar II og satte sin svigersønn på Norges trone. Annen gang fant bruddet sted i april 1940 på Elverum da Storbritannia satte sin vilje igjennom og i den norske konges navn erklærte Tyskland krig på tross av at både regjeringen (som da het Nygaardsvold) og stortingets plenum med stort flertall hadde erklært at sty-

resmaktene og myndighetene ville underhandle med Tyskland om betingelser for våpenstillstand og mulig fredsavtale. Som en hund i et parti kegler ødela «His Masters Voice» ambassadør Dormer hele spillet for de «folkevalgte». Det avvepnede Norge skulle og måtte ofre alt for England. Ikke noe nøytralt Norge var Englands ordre. Bevis! Dr. Scharffenberg har i sine «Norske Aktstykker I (når kommer 2. bind forresten?) offentliggjort en skrivelse fra utenriksminister Koht til chefen for forsvarsdepartementet av 20. mars 1940, hvorav fremgår at regjeringen (som da formelt het Nygaardsvold) gikk med på Storbritannias krav av 22. januar 1940 om å legge ut miner i norske territorialfarvann for å sperre leden for tyske malmåter fra Narvik. Formelt måtte saken passere forsvarsdepartementet, reelt var saken avgjort av regjeringen (som da het Nygaardsvold) etter ordre fra det engelske admiralstab. Dermed var norsk nøytralitet prisgitt til gagns.

Dette faktum understreket Carl Joachim Hambro tydelig og ikke til å misforstå i en tale han holdt i Washing-

Forts. side 7

Forutseende utenriksledelse

Johnson —

Dette er William J. Leder-

LØRDAG 31. OKTOBER 1964

FOLK OG LAND

5

FRA KULTURFRONTEN — —

Forts. fra side 1

lydige og underdanige nuller som bukker ærbødig for hver skilling som aller nådigst blir lagt i deres hånd. Selvstendige og opprørske individer og virkelige talenter vil man ikke vite noe av.

Det har vært interessant i sommer å følge med i den såkalte filmdebatt. Det fremkom i denne adskillige opplysninger som er verd å legge merke til. Det forbauset oss ikke da vi leste at selv de spedeste forsøk på å kritisere det kommunale filmmonopolmetoder ble forfulgt på det iherdigste og at misde-derne ble straffet på eksistensen. Det er kunst som ridderne av Blodparken kan til fullkommenhet.

Det meget omtalte opprør som en rekke filmfolk rettet mot det kommunale åk endte som man kunne tenke seg nærmest i ingenting. Men et forsøk var det iallfall. Det var rene ord for pengene da man rett ut forlangte at Staten skulde overta det offentlige selskap Norsk Film A/S (så man endelig kunde bli kvitt den udugelige Stranger). I bystyret beklaget Stranger at noe slikt overhodet kunde lanseres «etter alt det kommunen har gjort for norsk filmkunst»!! Nei, kommunen måtte ikke gi etter, for det kunne bety at man måtte spikke Hofmo og Stranger & Co.'s bakdeler løs fra de styretaburetter de har vært fastlimt til i en årrekke. Og han tilføyet truende at hvis de streikende filmkunstnere ikke vilde ha noe med kommunen (d. v. s. ham selv) å gjøre, så kunne da la være. Det ble verst for dem selv.

Det hele endte med et slags kompromis som i virkeligheten var en seier for Stranger. Hans bakdel sitter fremdeles limt fast til styretaburettene. De streikende skulde imidlertid få lov til å ha en «observatør» i styret for Norsk Film A/S, og det ble talt om å ansette en kunstnerisk direktør i tillegg til produksjonsdirektøren og økonomidirektøren. Ingen mangel på direktører der i gården. Men man behøver vel ikke være

i tvil om at all makt fremdeles ligger i hendene på Stranger, Hofmo & Co. Og så er man akkurat like langt.

Mammutbladet i Akersgaten bragte nylig et stort bilde av Høyrekoryfæen Stranger. (Har De sett slike bilder før, sa De?) Denne gang så han kanskje enda mere betydningsfullt enn vanlig. Han ser skarpt og megetsigende inn i kameraøyet og sier de vektige ord: «Gi Deres skjerv til Høyre, De også!»

Vi kunne tenke oss en bedre anvendelse av ens surt fortjente penger. Men rett skal være rett. Det koster å drive politikk, og særlig da som her man må regne med at det også skal «representeres» ganske grundig.

Aldri har det vel i vårt land vært slikt uår på menn når personaser som han får lov til å føre det store ord. Vi kan så godt forstå den harme pygmeene følte overfor åndsmennesker som Quisling, Gudbrand Lunde og Ragnar Skancke. Endelig hadde Norge fått ledere som kvantitativt holdt mål. Det er klart at det her måtte blodhevn til. Dvergfolkene tåler ikke åndens giganter. Og heldigvis for dem hadde de ved årelang flid sådd masstoskeskapen inn i folkets sinn med så stor grundighet at de fikk rodd seg i land med den himmelropende forbrytelse som det såkalte «rettsoppgjør» var. Foreløbig har de iallfall klart det. Men historiens dom kommer senere.

Vi sa innledningsvis at det var pianisten som skjøt. — Javel, han skjøt først, men kjenner vi de kommunale kunstødeleggere rett så venter de på anledningen til å skyte igjen. Og de vil treffe. Vi tror herr Bækkelund bør finne frem den plakaten som i gamle dager hang på veggene i alle cowboys-saloons over there:

Skyt ikke på pianisten!

Ellers havner også han i Blodparken.

For adskillige år tilbake hadde vi i hovedstaden en original som gikk under navnet «Gæer'n-Aksel». Han kunne finne på de mest forbløffende og tåpelige ting. Idag vilde han formodentlig ha passet godt inn som medlem av statlige og kommunale kulturkomitéer. Eller kanskje allikevel ikke, for «Gæer'n-Aksel» hadde hjertetlag, og det er en egenskap som det er smått beventd

BENYTT
FOLK OG LANDS BOK-
TJENESTE, Postboks 3214,

med blant dagens offentlige forvaltere av kunsten. De er harde disse menn og kvinner som sitter trygt benket rundt det kommunale laksefat. De er sannelig de rette til å stelle med kunst og kunstnere. Breie og mette støter de med sinnsro kunstnere de ikke liker ut i fortvilelsen og mørket. —

Noen nydelige nelliker!

Hors de Combat.

Advokat Nordhus, fjernsynet og «rettsoppgjøret»

Hr. redaktør!

I fjernsynsprogrammet om «Norge gjennom 150 år — Grunnloven og den lille mann» kom deltagerne såvidt også inn på «rettsoppgjøret». Og hr. høyesterettsadv. Alf Nordhus mente at gjennomføringen av dette nok kunne diskuteres, men at Høyesterett prinsipielt hadde varetatt også den «lille manns» rettigheter og interesser på en forsvarlig måte og i samsvar med grunnlovens bestemmelser og forutsetninger. Men hva mener egentlig hr. Nordhus med disse uttalelser (som jeg mener å ha gjengitt nokså korrekt)? Hører det ikke med til Høyesteretts prinsipielle oppgaver netopp å påvise at alle rettsoppgjør — og især et oppgjør med en slik rekkevidde som det det her gjelder, også blir gjennomført på en måte som ikke kan diskuteres eller gjøres saklige invendinger mot?

Men når herr Nordhus nå innrømmer at der er ting ved rettsoppgjøret som kan diskuteres — og det har han sikkert rett i — hans kollega advokat Hans Kiær Mordt har for eksempel utgitt en bok som han ganske enkelt har kalt «Det urettferdige rettsoppgjør», og som jo er en knusende dom over rettsoppgjøret — så synes jeg at herr Nordhus som advokat og representant for rettsstellet har all grunn til å gå igang med diskusjonen.

Det er vel og bra at vi både i pressen, kringkastingen og fjernsynet rett som det er får høre forsikringer om rettsoppgjørets ufeilbarlighet (bortsett fra noen ubetydelige «svarte flekker»). Men forsikringen virker ikke særlig overbevisende da de lett kan oppfattes som partsinnlegg beregnet på å renvaske og rettferdiggjøre de ansvarlige myndigheter og instanser. Og det virker i høy grad påfallende at herr Nordhus med flere i et statsdirigert auditorium som kringkastingen — hvor bare den ene part har anledning

Foran valget i USA

Forts. fra side 5

da Trumann ikke ville høre på sin fremragende hærfører Mac Arthur, men avsatte ham. President Kennedy var besværlig for Sovjet, men ham fikk man jo myrdet og en nedsatt amerikansk kommisjon beviste naturligvis at morderen hadde funnet på hele affæren helt alene slik at Sovjet ikke var innblandet. Det skulle også bare mangle! Mellom Washington og Moskva rår jo nu den gode broderånd som ikke må forstyrres, da den var så god at president Johnson tilbød den styrtede broder Krust hjelp mot Kina, likesom han har sloppet løs et russisk ektepar som var knepet i å spionere i U. S. A. for Sovjet-Unionen.

U. S. A. er i det hele tatt triste saker. Hva er det Statene roter med borte i Tonkingbukta, i Vietnam, Laos, Kambodja? Strålende amerikansk ungdom mister livet over Krukkesletta. Hva er det disse guttene dør for?

William J. Lederer gir et eksempel fra Laos. Sommeren 1959 inntreffer en rekke begivenheter som demonstrerte vår nasjonale uvitenhet på en skammelig og nesten skjebnesvanger måte. I korthet: U. S. A. truet med å intervenere i et fremmed land av grunner som viste seg ikke å ha noen basis i kjennsgjerninger. Man fikk det amerikanske folk til å tro at Laos var blitt invadert av kommunistiske tropper fra nord. «Vår utenriksminister kalte situasjonen alvorlig. Vår ambassadør i F. N. bad verdensorganisasjonen gripe inn, vår presse hadde skremmende overskrifter, vår øverste marinesjef antydte vebnet intervensjon.

Hele affæren var svindel.

til å komme til orde — kan uttale seg så anerkjennende om dette oppgjør og helt overse den kritikk det har vært utsatt for, blant mange andre, av h.r.adv. Mordt som før nevnt (jevnfør også den svenske utredning om samme emne, hvor det blant annet heter at det er misbruk av ord å kalle det et rettsoppgjør, og videre, med rett i vanlig forstand har det ingenting å gjøre).

Jeg ville gjerne med dette rette henvendelse til herr Nordhus om å forklare seg nærmere om hvordan hans uttalelser i nevnte fjernsynsprogram skal forstås. Hvordan kan et rettsoppgjør være prinsipielt forsvarlig og korrekt når gjennomføringen av det kan diskuteres. Det vil vel si: Kan være ukorrekt eller i det minste være tvilsomt?

Johan Kr. Farsund

Der hadde ikke vært noen invasjon i Laos, men i uker hadde hverken vår regjering eller vår presse brydd seg om å undersøke på stedet hvorledes situasjonen var og derfor var vi på nippen av krig. USA's regjering var i nesten fullstendig uvitenhet om fakta. Der var ikke en eneste amerikansk observatør i det såkalte kampområde. Der var ikke et eneste offisielt US-øyenvitne til noen av „invasjons“-begivenhetene.

Vi visste ikke engang hvor Laos lå, langt mindre hva som gikk for seg der. Vi driver i dag rundt i et hav av feilaktige opplysninger og tilfellet med Laos viser hva som vil kunne hende når det er uvitenheten som kontrollerer».

William J. Lederer har imidlertid ikke pekt på alle tiders største løgn- og svindeaffære, japanernes overfall i Pearl Harbour 7-12 1941. Et overfall som har hatt følger utover denne dag. Som kjent gikk president Roosevelts plan ut på å dele herredømmet over verden sammen med Sovjet, men først måtte jo Tyskland knuses. Alle hans forsøk på å få Hitler til å angripe USA mislykkes imidlertid, så tilslutt grep han til det middel å praktisk talt tvinge Japan til å angripe den uforberedte amerikanske Stillehavsflåte i Pearl Harbour, Hawaii. Roosevelt fikk av kontrapionasjen rede på dag og time for angrepet, men varslet ikke de militære sjefene på Hawaii, så japanerne angrep helt overraskende og med skjebnesvangert resultat. Amerikanerne mistet hele flåten og flere tusen mann, og en hysterisk Roosevelt kunne nu oppflamme nasjonen til raseri og krigsvilje ved å fortelle om japanernes «forbrydelse» og om hvorledes de hadde overfalt uskyldige mennesker.

Roosevelt fikk sin krig mot Japan og derved også automatisk mot Hitler. Ved Sovjets hjelp vant han også sin krig, men tapte freden, mens Sovjets fordeler av freden er tydelig nok. Takket være de ustyrtelige leveranser det mottok fra USA av materiell av enhver art, millioner av blanke dollars og langsiktige krediter, fremstod den bolsjevikiske fillefant og morder som en eventyrprins og gentleman der førte det store ord i folkenes samfund og aldeles ikke var beskjeden. Uten skam la det under seg nasjon etter nasjon og gjennom alle tiders propaganda la Sovjet også under seg Vestens sjel og greidde etterhvert å rydde ut, i all fall svekke, statenes nasjonale vilje som hadde vist

Spania bygger —

(Forts. fra side 1)

bart tar spanieren ikke diskusjonen om en eventuell fremtidig monark halvt så alvorlig som utenverdenen. Mange kretser tilligger ikke problemet noen betydning, da Spania som bekjent uten videre er et monarki og ikke en republikk. Derfor har spørsmålet om monarkens person annenrangs betydning.

For tiden blir det av de royalistiske aviser som for eksempel «ABC» drevet en betydelig propaganda for Juan Carlos, som har vunnet meget i popularitet etter at han er blitt gift med prinsesse Sophia av Hellas. Begge to trer ved offisielle anledninger frem stadig hyppigere slik at — hvis overhode — Juan Carlos kan gjelde som den alvorligste pretendent til Spanias krone.

Riktignok har det flere ganger vært slike propagandabølger uten at statssjefen har sett seg foranlediget til å påskynde utviklingen. Sikkerlynt synes det riktignok å være at prins Hugo av Bourbon-Parma trass i sitt oppsiktsvekkende bryllup med prinsesse Irene av Nederland knapt har sjanser til å komme under overveielse som tronpretendent. Selv ikke den meget bevisste overgang til katolismen fra prinsesse Irenes side har kunnet øke prins Hugos sjanser.

Stigende turisttrafikk.

Dog tilbake til den politiske utvikling. Herunder er det uungåelig å legge merke til at informasjonsminister Fraga Irribarne har løst net vesentlig på de hittidige strenge presselover og at avisene knapt behøver å pålegge seg innskrenkninger lenger. Sin hovedoppgave ser imidlertid

seg å være den sterkeste motstand mot den internasjonale kommunisme.

Det er så langt kommet at vestens nasjoner kvier seg for å erklære seg for nasjonale, for det skal være noe like fryktelig noe som «nazisme», akkurat som det er noe farlig. Det jo «nasjonal sosialisme» og hva uriktig er det ved den? Men slik har i årenes løp Sovjet greidd å forvirre begrepene hos Vestens folk at de ikke lenger klarer å skille mellom hvitt og svart.

Det er dette amerikanerne nu har oppdaget og det er her Barry Goldwater er tiltenkt en misjon. Blir han valgt har han fått til oppgave å gi USA's sjel en overhaling og opp-pussing. Det ser ut som den i høy grad trenger det.

Konrad Sundlo

minister Irribarne i hverving for turistbesøk, Spanias største valutainnbringer. Det er disse anstrengelser å takke at turisttrafikken i de fire første måneder i år allerede lå 40 % høyere enn i 1963. Ved den såkalte Costa del Sol fra Malaga til Gibraltar var i april måned alle hoteller fullt besatte, noe som aldri hadde hendt før. Likeledes var i mars i Palma på Mallorca, hvor nylig det tusende hotell ble åpnet, samtlige hus fullt besatte.

Dette resultat av den spanske turisttrafikk er så meget mere bemerkelsesverdige som i utlandet — tydeligvis dirigert fra interessert side — det stadig blir offentliggjort alarmberetninger om Spania. Således het det nylig at det var brutt ut en tyfus-epidemi i provinsen Gerona (Costa Brava) skjønt ingen der merket noe til den. Knappt annerledes forholder det seg med streikeuroligheter og angivelige studentdemonstrasjoner, om hvilke en del av utenlandspresen med jevne mellomrum vet å fortelle, skjønt det offentlige liv i Spania går sin ordnede gang som før.

Det trenger vel ikke å understrekes at vi tyskere — trass i den antityske propagandaflom i hele verden — idag som alltid er velkomne gjester i Spania. Man ser på tyskerne i landet ikke bare som valutabringere, men som gamle, ærlige venner, noe som overalt gjenspeiler seg ved mottagelsen av tyske gjester.

Som en randbemerkning i denne sammenheng kan noteres at ministeriet for informasjon og turistvesen i rammen av sine anstrengelser for å fremme turisttrafikken nylig har utgitt en flere hundre siders hotellkatalog som med hensyn til opplegg og fullstendighet, og fremfor alt med hensyn til nøyaktighet savner sidestykke i Europa.

Slik er den «friske vind» merkbar på alle områder. En utvikling som utvilsomt vil kunne bidra til å tilfredsstille det Europa som streber mot enhet. Herunder vil Spania ikke stå utenfor.

«Tenk selv»

overrettssakfører Sverre Helviksens bok om «De virkelige kjennsgjeringer kontra det norske rettsoppgjøret» har vi fremdeles et lite opplag igjen av. Benytt anledningen hvis De ikke har boken. — *Pris kr. 10,—.*

FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING

Postboks 3214 — OSLO

Det nye Testamentet

(Forts. fra side 4)

feringar och undersökningar av duken anses bevisat, bekräftat av medicinska experter, att Jesus vid inläggningen i duken inte hade varit fullt död, någon hjärtverksamhet hade funnits kvar. Friskt blod anses ha runnit ut från såren, då törnekronan lossades. Alltså skulle Jesus inte ha dött redan på korset. Men hur gick det sedan?

Det konsortium, som med tillstånd av påven, gjorde denna undersökning, tillskaper med användning av dessa medicinska utlåtanden ett drama i triumferande ton och med inslag av smilande hån, som sedan utformas till en stor bok, i vilken Jesus och kristendomen anses våra definitivt avrättade ur historien i dess framträdande där. Det anses, att fantasien och bedragaren, kanske även självbedragaren, som ikke hadde døtt på korset, hadde gjort sig skyldig till döden enligt den judiska lagen. Levande hadde han förts till graven. Där hadde han lagts på stengolvet. — Och den, som således efter en natt av fasor och domsforhør dömts till döden, sedan på dagen gjennomgått ett nytt domsforhør, varvid dödsdomen blivit stadfäst, sönderslagits med järndaggar (vilket endast detta ofta var nog att framkalla döden), fått en törnekrona på huvudet, vars långa grova taggar inslagits i detta, därefter drivits till avrättsplatsen bärande korset, fastspikats på detta, sutit där några timmar, varpå de romerska soldaterna, vanda vid detta yrke, konstaterat, att han var död, men för säkerhetens skull stukket ett spjut rätt igenom bröstet med sådan kraft, att dess spets gick ut genom andra sidan — denne hadde inte blott genomlevat ett par dygn i graven, han hadde efter denna tid återhämtat sig så väl, att han gått ut ur graven, förmodligen även vältrat bort stenen och slagit ner den romerska vakten samt strax därefter påklädd med lånta kläder hälsats av en kvinna såsom «trädgårdsmästaren» (troligen hadde han kommit över dennes kläder) — detta enligt den ifrågasvarande boken. Men månne man inte med detta föll in i ett icke mindre under än i de evangeliska berättelserna? — Därefter hadde Jesus uppträtt några gånger bland lärjungarna i vanlig lekamlig gestalt («Genom lykta dörrar» förbigås m. m.). Och sedan? Himmelsfärden? «Åt denna beståndsdel av den kristna läran skratta millioner, ja, milliarder människor». Således erkänns det Nya Testamentets berättelser in i detaljer som tillförlitliga, då man kan använda dem i det uppgjorda syftets tjänst, men på samma gång förnekas allt efter önskemålet vad som helst bara det inte stämmer med det föresatta syftet.

Konfeksjonsmonarkiet -

Forts. fra side 5

ton sommeren 1940 efter sin ansvarsløse flukt fra Norge 9. april 1940. I sin tale i USA erklærte Hambro like ut at det var statsmyndighetenes mål i Norge å medvirke til en fransk-engelsk besettelse av landet. Dette var altså planlagt av England i god tid før 9. april 1940, som det forøvrig fremgår med all tydelighet av Derry's «The Campaign in Norway».

Dormer sørget for at Norge ikke kom på feil side, som den hodeløse Koht uttrykte det. Men så hadde verdens formidable krigsforbryter Churchill allerede 16. desember 1939 reist nidstangen i sitt memorandum, sitert i hans bok «The Gathering Storm». Se side 432 i Churchills meteorologiske makkverk, sitat: «We have a right and are indeed bound in duty to abrogate for a space some of the conventions of the very Laws we seek to consolidate and reaffirm. Small nations must not tie our hands when we are fighting for their rights and freedom».

Hvordan er det gått vårt fedreland fordi det lystret befalingen fra Storbritannia i 1940? Og man må virkelig få lov til å minnes Polen, som med sin kulsvietro på Englands løfter fikk Katyns massegraver av polske offiserer til takk. Men Katyn er tabu.

Med sine to ødeleggende kriger mot Europas integritet la England grunnlaget for «Untergang des Abendlandes», for bolsjevismens seierrike frammarsj i verden og nå til sist for bambustepets gule fare fra øst. Så om Churchill kan i sannhet sies: Aldri har en enkelt gjort så megen harm mot så mange! 26. juni 1964 stod i «Morgenbladet» en oppsiktsvekkende artikkel av Benjamin Vogt med disse forløsende ord: «Vi sitter med en fortapt generasjon her i landet, en som har mistet fotfestet. Andre land gjør det samme. Tredveårene var ille, førti-femtiårene er verre». Men et spørsmål: Kan noe bli verre enn tredveårenes hodeløse politikk? En typisk eksponent for den fortapte generasjon var den

telser in i detaljer som tillförlitliga, då man kan använda dem i det uppgjorda syftets tjänst, men på samma gång förnekas allt efter önskemålet vad som helst bara det inte stämmer med det föresatta syftet.

(Fortsattes neste nr.)

utenriksminister Koht, som i sin bok, som eiendommelig nok bærer tittelen: «For fred og fridom», like ut erklærer om sin åndelige tilstand 8. april 1940: «Elles synes det tydeleg at noko må ha klikka i hjernen min den kvelden». Men Koht var nok ikke alene om denne kortslutning i hjernen.

En gammel anekdote forteller at en nordmann, en svenske og en danske diskuterte sine respektive legers dyktighet. Nordmannen mente at norske kirurger var overlegne for de amputerte hoder og satte trehoder på i stedet. Særlig politikere hadde gjennomgått denne vellykkede operasjon.

Det er tydelig at trehodene stod for styret i Norge i 1939 - 1940. Hvis vi da ikke skal kalle dem for trehoders troll, som trives i konfeksjonsmonarkiets atmosfære.

Hans Egede Nissen.

Visste De ikke — ?

(Forts. fra side 3)

Denne Führerbefehl er inntatt i boken som bilag og går ut på å benevne MTB båtenes aksjoner som liggende utenfor den gjeldende internasjonale Genferkonvensjon om krigsførsel. De kalles for sabotasjegrupper fra brittenes side med det norske mannskap og båter som «Helfershelfern».

Operativt var MTB flotiljen ifølge ovennevnte bok, underlagt den britiske admiral og ble benevnt «ACOS Admiral Commanding Orkney and Shetland». ACOS måtte i hvert tilfelle approbere MTB's operasjonsplaner. Den norske sjef for Shetlandsavdelingen, som MTB flotiljen og landsstasjonen på Shetland ble kalt, fikk sine direktiver og ordre fra ACOS.

Konklusjon: Den norske regjering i London ble som sådan satt helt utenfor ved det såkalte frigjøringsverk (raids) av landet. Altså neglisjert som regjering, og vel fordi krigen mellom Norge og Tyskland var opphørt juni 1940. Dertil bryter britene internasjonale krigsregler og sender til overmål av ulovlighet godtroende landsmenn i døden som — pirater!

A.

Dagligfriske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVELIE

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Med frontkjemperne —

Forts. fra side 4

Da Larsen Berg vil løpe forbi, roper den sårede: «Holdt!» Larsen Berg stopper et øyeblikk. «Her — ta med disse — ennå er det ikke ute med dere». Han rekker frem en håndfull patroner. «Og denne! Han trekker en Totenkopfring av fingeren. «Gi den til far hvis du slipper fra det — så vet han hvor jeg er!» Han velte seg rundt mot fienden og skjøt mens Larsen Berg løp videre.

Russerne kom veltende frem bak buskene. Nordmennene skyter det de kan. Bevepningen er fortsatt god — for det meste automatiske våpen. «Ennå har vi ammunisjon nok. Fangenskap — aldri! Vi kjemper til det siste! Det er parolen vår!» sier Junkeren. De neste timer omringer ivanene den lille flokken mere og mere.

Larsen Berg ligger bak våpnet sitt med innfalne kinner, blodig og svart og med fremstående, forvåkete øyne. Bare livs- og frihetsviljen holder ham ennå oppe — akkurat som med Dukken.

Plutselig pisker skudd fra en trekrone. «Skarpskyttere!» — «Hvor?» — «Der!» Dukken legger våpnet sitt vekk og griper geværet. Han sikter, hendene hans er ganske rolige. Pang! Som en våt sekk ramler det noe ned gjennom grenene og ned på jorden — ruller rundt et stykke nedover skråningen. Så blir han liggende. «Flott gjort, Dukke!» sier Junkeren. Kampen har tatt noe av. «Ivanene er blitt rolligere. Kanskje de vil sulte oss ut?» mener en jeger.

«Hvis stillingen vår ikke hadde vært så god, så ville de ha tatt oss for lengst», støter Larsen Berg frem med en ironisk undertone.

«Der borte bakenom buskene ligger Kapauze-sjøen», sier en. Det lyder lengselsfullt.

«La oss gå og bade!» Det var ment som en spøk, men det tente som en gnist. «Menneske — det kan bli vår redning!» — «Donnerwetter, ja!» Junkeren har straks oppfattet situasjonen. «En mulighet — den eneste. Ned her og langs landtungen. 2-3 000 meter, nei, enda mindre. Vi burde kunne klare det. Så måtte vi svømme over. Det ville være redningen!»

Et dusin nordmenn kan fremdeles løpe. De sårede kamerater må bli tilbake. De vet det og de forstår det. De vokser ut over seg selv.

«Ferdig! Legg sperreild! Kast vekk tunge våpen, ta bare med maskinpistoler — Løp, nå!» roper Junkeren. De løper i samme øye-

blikk som russerne angriper fra den andre kanten.

«Hurra — Hurra! — Rucki wjörch!» De stormet ut av stillingene. Mp.ene ramlet alt de bare kan. Ivanene er forbløffet — det sikre byttet unnslipper dem. Jegerne snubler over døde, reiser seg og løper videre. Forferdet viker fienden tilbake. For de løpende synes strekningen aldri å ta slutt.

Så er ivanene igjen der. Det begynner å svirre mistenkelig om hodene på de løpende. Larsen Berg har mistet våpnet sitt da han falt. Foran ham går en på hodet og blir liggende. «Ingen somling» tenker Dukken, og stabler vennen sin på bena igjen. «Bare løp — løp!» brøler han. En fiendtlig soldat reiser seg foran dem. Dukken skyter, helt planløst, men skikkelsen forsvinner igjen.

«Løp i sikk-sakk!» skriker Larsen Berg bakenfor. Det høyre ermet hans henger i filler etter et skudd. Blodet renner ned over hendene hans og farver ermet rødt.

Foran ham jager en flokk russere fra hverandre som oppskremte høner. Der er vannet — ennå et stykke å løpe. En maskingeværssalve fra russerne pisker opp vannet. «Skuddene gjelder ikke meg!» tenker Larsen Berg. Han svømmer og svømmer. Bandolæret har han kastet vekk — uniformen hans suger seg full av vann og det er ikke lett å svømme med en arm. Men han klarer det.

En liten skijeger når som en av de første vannet, men han nøler. Ved siden av seg hører han det plaske. Han ser sine svømmende kamerater. «Herregud hjelp meg» ber han. «Om jeg bare hadde lært å svømme!»

Der! Håpløsheten viker fra ham, der driver en trestamme. Grenene med de grønne nåler sitter på den ennå. Han kaster seg i vannet og når svømmende som en katt stammen.

Det er redningen for alle som befinner seg i vannet, for nå kan de tyske kamerater på den andre siden åpne ild. De skyter som vanvitlige. Ivanene blir tvunget i dekning. Den siste jeger padler som en druknende mot den reddende bredd.

~~~~~  
**TANNLEGE MAAMOE**  
Hansteensgt. 2  
Tlf. 44 43 33

~~~~~  
ANNELISE PAROW
TANNINNSETNING
Trondheim

~~~~~  
**MARTIN KJELDAAS**  
Hansteensgt. 2  
Tlf. 44 75 54



## HER OG DER

I VG leser vi: «Desiree Silfverschiöld, friherreinne, skal ha barn i mars, lyder dagens glade budskap fra Stockholm. — Den vorrende mor var inntil 5. juni i år svensk prinsesse, — —» Og så tenker vi litt på her og der og på den forstand det svenske kongehus viser.

\*

## HELLER IKKE DEN NYE

israelske ministerpresidenten Levi Eschkol nekter seg noe når det gjelder innblanding i andre staters forhold. Han gikk for en tid siden offisielt inn for godkjenning av Oder-Neissegrensen. Til dette bemerker en tysk avis: «Representanten for en stat som knapt har flere innbyggere enn byen Hamburg, har dermed uttalt seg mot de legitime krav fra et suverent land som hans egen stat kan takke for en vesentlig del av sin økonomiske utvikling. Nå drister han seg på å kreve av bundesregjeringen at den skal innskrenke forskningsfriheten til tyske vitenskapsmenn fordi de arbeider i Egypt istedenfor Israel». Det verste er at bundesregjeringen gjør hva den kan for å imøtekomme ham.

\*

## LEX DEGRELLE I BRÜSSEL

Den belgiske regjering forbereder et lovforslag som forlenger foreldelsesfristen for landssvik fra 20 til 30 år. Med denne lov vil en sikre seg at den i 1944 in absentia dødsdømte Rexistfører, ridderkorsbærer med ekeløv,

~~~~~

NYE TYSKE BØKER:

NETTOPP ANKOMMET:

Erich Kern: VERRAT AN DEUTSCHLAND.
320 sider, 16 billedsider.
PRIS KR. 38,— innb.

Hans Severus Ziegler: ADOLF HITLER AUS DEM ERLEBEN DARGESTELLT.
304 sider — 14 billedsider
PRIS KR. 38,— innb.

Erich Kern: KAMPF IN DER UKRAINE 1941-44.
260 sider —
PRIS KR. 32,— innb.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE
Postboks 3214 — OSLO
Postgiro 1 64 50

Standartenführer der Waffen-SS Leon Degrelle vender tilbake og skaper politiske vanskeligheter for makt-haverne. Degrelles parti hadde stor tilslutning også før verdenskrigen og hadde flere representanter i nasjonalforsamlingen.

*

SOM DET TYSKE FOLK ØNSKER DET!

Det er visst ikke godt å være amerikansk partipolitiker foran valget. De forskjellige folkegrupper holder svært meget sammen og så gjelder det hverken å støtte den ene eller den andre. Det later til at Goldwater har en god stjerne blant tysk-amerikanerne og så måtte da demokratene forsøke å ta vinden ut av seilene på republikanerne. Det har fra fransk side vært antydning en anerkjennelse av Oder-Neisselinjen. Det tør naturligvis ikke den amerikanske utenriksminister Dean Rusk uttale seg om, men han nyttet anledningen til å prøve å sikre seg tysk goodwill ved å si at Tysklands fremtid berodde på godkjenning av det tyske folks selvbestemmelsesrett. Han føyet til at det ikke kunne bli noen varig og fredelig løsning i Øst-Europa «før det tyske folk kan velge det Tyskland det ønsker». Dette er jo nærmest goddag mann økseskaft, men det er som sagt ikke greit å være

~~~~~

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stempelt håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!
Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

~~~~~

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — **Kristne Venner** møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid: kl. 19,30.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

Rusk heller. Han må ta hensyn til polsk-amerikanerne som er en stor og mektig pressgruppe. Og slik er det USA som så mange vil overlate vår skjebne i hendene på.

*

DET ER BEBUDET

en «skjerpet holdning» overfor Sør-Afrika av den nye britiske Labour-regjering. En tenker vel da nærmest på en våpenboikott. I den forbindelse gjengir vi noen uttalelser av øverstkommanderende for det sørafrikanske forsvar, generaloberst P. H. Grobbelaar i radio for en tid siden. Han medgav at republikken når det gjaldt strategiske våpen var avhengig av utlandet. Slike våpen ville imidlertid utelukkende bli satt inn under en verdenskrig og til understøttelse av de alliertes operasjoner eller i tilfelle en aggresjon. De ville ikke trenges i en guerillakrig innenlands. En våpenembargo kunne derfor bare skade Vesten i krigstider. På spørsmål om en våpenembargo ville øve innflydelse på det militære utdannelsesprogram svarte generalobersten: «Jeg vil i denne forbindelse hen-vise til virkningene av Versaillesstraktaten på den tyske Wehrmacht. Ennå før tyskerne hadde tilstrekkelig med panservogner til utdannelsesformål, var de sakkyn-dige på panserkrigens område».

~~~~~

FORBUNDETS KONTOR

holdes stengt mandage og lørdage. Ekspedisjonstid tirsdag — onsdag — torsdag og fredag fra kl. 10 til 15.

Sekretæren kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale. Telefon: 377696.

Postadr.: Postboks 3214, Sagene, Oslo 4 - Postgiro 150 28.

~~~~~

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Ut-20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands:

Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgiro nr. 16 450. Utgiver A/S Folk og Land